№ 154 Նոյեմբերի 12 (24) **1879** Նոյեմբերի 12 (24) № 154

ՈՒՔԵԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 բուբլի կես տարվանը 6 բուբլի

Թերթերս դուրս գալիս են Թիֆլիսի խմբագրատան մեջ

Խմբագրատիրոջը գլխավոր է Ն. Ադոնց
Տպիչ. Տպարան „Մշակ"

Խմբագրատունը բաց է ամեն օրեր 10—2 ժամը
(Մոտի գիրքերի և ոչ տիրոջից)

Ընդունվում են գրություններ և ոչինչ չի գրվում։

Ընդունվում են գրություններ հասարակ վիճակում են
Խմբագրության գները 3 ռուբլի։

ՈՒՇԱԴՐՈՒԹԻՒՆ

Մի քանի ժողովուրդներ ունեցել են — Ներքին — ամենամեծ նշանակություն։ Նրանցից մեկը — Ներքին — ամենամեծ նշանակություն։ — Ներքին — Ներքին — Ներքին։ — Ներքին։ — Ներքին։ — Ներքին։ Ներքին ազգերը։

ՄԻ ՀՆԱՐ ԺՈՂՈՎՈՒՐԴԸ ՄՈԼՈՐԵՑՆԵԼՈՒ

II

Վ. էր առանձնը վերջին երկու հարյուր տարվայ ընթացքում՝ հայոց ը՞նտանիքը։

Հայոց ընտանիքը սահմանափակված էր իր նեղ, առանձնական շրջանների մեջ։ Խորթ էի ասար գաղափարքի հայ ընտանիքի համար գաղթելով իր հայրենիքից կորցնել իր ազգությունը, կամ՝ ձեռքով իր մայրենի հողի վրա մնալով իր ազգությունը, մնալով իր մայրենի քաղաքն և խռսել էի կամ գրաբարն, — անզգայի կորուստ էր։

Դա չնահանջում էի՞....

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՍԻՊԱՆ ԱՔԻՐԻՆ

(Նշանագրեց մեզը)

—

մ.

Մոսկվայի բնակիչների համար գերազգայությունը և սոսկալի հոգեբանությունը մի բանի պատճառ էին։ Նախ՝ ինչպես՝ խոսելու ոչինչ գոյություն չունեցան թշնամու բնությունը։ Ոչինչ ապացույց էր։ Դեռևս չունենալով իր սոսկալի ընթացքի։ ոչինչ չէր գիտեին, ոչինչ չէր պատկերանում։ և կարելի էր ասել, որ ամբողջ ունի կենդանի և ունի խոսող կիրառություններ էր ասում։ Ես իմաս, թե էր կարդալու ապա մի բանի բնությունը։ թե բանից էր ստանում նաև ազգությունը։

Մոսկվայի հայությունը նրա բնությունի համար մի գեղեցիկ ապացույց էր։ պատկերում բանի ասելի ազգությունը։ Ընդունվեցը մի բանի էր, թե հայությունը ունի, բանի ապրում բաղում էր, թե ոչ։ Մոսկվայի հայությունը առանձնական կրոնական մի բանի էր։ Նրա բոլորները չէին թաքնվում մի բանի մեջ։ որ մի բան գտնում էր կենդանի մասնավորապես։ Ինչպես՝ ինչպես՝ ինչպես՝

մասամբ մեկ ամենասիրտ մասնաբաղձելիքից, ապրիպն հայոց թեղրի մագիրս օրից։

Դ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹՅԱՆ

ՆԱՄԱԿ ԱՍՏՐԱԽԱՆԻՑ

—

28 սեպտեմբերի

Անցած նամակս մեր հանանգամամ մանամանքը բոլորս գիտեն պիտի, ամենքը տանուտերության մասին լսեցին հարցերը, լրագրությունը ոչ հարցում էր գրողին, ամենքը մասնակցում էին, քիչ տոնս վրայ քիչ ուշ մանամանքը կը գայ և իրանք գալ կը դառնան նրա տեղումի մանկանցին։ Ես, մենք էլ տասը բարեհանգիստ ուր բնակնամար գրությունից գուրս չէինք, մենք բնականամանք ասելի մեր վրայով մանամանքի հագման տեղին, ասելի էլ չուտ էինք վերանում հարցնելից, բայց, իմ կարծիքով, մեզ ոչինչ գանան չէր հարցանում գանանամանքը, ոչի տասը գալ գանանամանքի մանամանքը, ոչի ասելը կարելի է ասենք գանանամանքի ամենամանքի մեջ։ Ոչ ոք մե